

Bataillon, det vil sige en Trediedel af det, han nu skal til at kommandere over. Det er for stort et Misforhold, og jeg vil haabe, at man kan komme til Rette med den ærede Minister paa dette Punkt saaledes, at man kan faa en Ordning, der sætter skarpe Grænser.

Jeg vil sige overfor den ærede Minister, at naar Søværnsloven af 1880 indeholder den Bestemmelse, at „Befalingsmænd, der ere satte udenfor Nummer for at overtage andre under Krigs- og Marine-ministeriets Omraade hørende Stilling, kunne forfremmes 1 Grad over den, de indtog ved deres Ansættelse i disse Stilling“ o. s. v., er det rimeligt, at man for Hærens Vedkommende gaar den samme Vej. Det er navnlig rimeligt, fordi man ikke i samme Grad som ved Flaaden har Lejlighed til at kommandere Officerer fra Kontorerne ud til praktisk Tjeneste, hvad der bestandig gøres ved Flaadens Togter. Der er en Analogi paa dette Omraade, som det var værd at komme i saa stærk Overensstemmelse med som muligt.

Endelig vil jeg sige overfor det ærede Medlem for Assens (Berntsen), at det, at vi to ikke vare enige om den Optræden, der i sin Tid blev anvendt fra Folketingets Side overfor General Thomsen i den Bahnenske Sag, følger af sig selv, da vi stode paa ganske forskellige Standpunkter. Men at det ærede Medlem havde en anden Stilling til den Sag end jeg, beviser ikke, at han havde mere lovlige Grund for sin Stilling end jeg for min, det var nemlig det, der manglede det ærede Medlem, da det var § 138, vi skulde støtte os paa. Som gammelt Medlem her i Tinget ved det ærede Medlem utvivlsomt udmærket godt, at den historiske Fremstilling, jeg har givet, er rigtig. Jeg skulde være tilbøjelig til at tro, at det ærede Medlem har været med til at handle om det Forslag, der i sin Tid blev fremsat. Jeg er heller ikke enig med det ærede Medlem i — her er det mig, der ikke er enig med ham, før var det ham, der ikke var enig med mig, det bevirker en lille Nuance —, at det kun er ved Overenskomst, Officererne sættes ind i Krigsministeriet. Der tager det ærede Medlem ganske fejl. Naar man har en bestemt Mand, som man finder egnet til Ansættelse i Krigsministeriet — og jeg vil indrømme, at navnlig til Departementschefsposterne er Valget meget begrænset, hvilket netop begrundes og forsvares den ærede Ministers Anmodning om en Forandring her —, vil man maaske nok af Velvillighedshensyn forhandle med

vedkommende, fordi det er det behageligste, at den paagældende frivillig overtager Posten, men der er ikke det mindste til Hinder for, at han kort og godt kommanderes til at forlade sit Regiment og tiltræde Tjenesten som Departementschef i Ministeriet. Han kan ikke nedlægge den allermindste Indsigelse derimod, det er en Kommandopost, hverken mere eller mindre. Men netop som Følge deraf er det klart, at han ikke sættes udenfor Nummer paa Begæring, saaledes som det ærede Medlem troede, der er slet ikke Tale om det (*Zahle*: Jo!) Nej! Og Ordene ere absolut forskellige paa dette Omraade. I det ene Tilfælde staar der, at han sættes efter egen Begæring udenfor Nummer, i det andet Tilfælde staar der, at han sættes udenfor Nummer. Det vil det ærede Medlem sikkert selv finde ud af, naar han har gennemgaaet Sagen lidt nærmere. Jeg skal ikke opholde mig længere ved det Spørgsmaal, men til fuld Forstaaelse af det og for selve Sagens Skyld kunde det maaske være heldigt, om den ærede Minister udtalte sig om det. Jeg tror, at den ærede Minister vil erkende, at det er korrekt, at man simpelthen kan kommanderes fra Geledet til Kontorerne og omvendt fra Kontorerne til Geledet.

K. M. Klausen: Det forekommer mig, at der er en meget væsentlig Forskel, naar vi se paa Hærloven af 6. Juli 1867 § 138 og det Forslag, hvorom her er Tale, idet det i Hærloven af 1867 hedder om denne Sag: „de Befalingsmænd, der efter egen Begæring sættes udenfor Nummer“, og her: „Befalingsmænd, der ere satte udenfor Nummer“. Jeg forstaar dette Forslag saaledes, at det vil faa tilbagevirkende Kraft, saa at det vil komme til at gælde for nogle, der ere satte udenfor Nummer. Hvor mange det er og hvem det er, oplyses ikke i Motiverne, men det kunde være rigtigt at faa dette at vide, hvilke Personer der her sigtes til af dem, der ere satte udenfor Nummer, og som skulle have godt af det, der her er foreslaaet. Dernæst maa jeg udtale, at jeg heller ikke — saaledes som det ogsaa fra andre Sider er udtalt — synes om, at den vedkommende kan forfremmes med 2 Grader. Jeg synes, det er et alt for stort Spring, der burde i det højeste være Tale om 1 Grad. Det er urimeligt, at en Premierløjtnant ved at opnaa en Stilling i Krigsministeriet skal kunne sidde paa sin Kontorstol og springe over Kaptajnklassen ind i Oberstløjtnantklassen.